

Vzdání se práva k opravnému prostředku není podmíněno předcházejícím vydáním rozhodnutí, proti němuž by opravný prostředek mohl být uplatněn, nýbrž lze se vzdátí platně práva k odvolání i před vznikem sporu, ovšem jen smlouvou stran, nikoli však jednostranně.

Do odsuzujícího rozsudku soudu první stolice odvolali se žalovaní.

Žalobce vytkl ve sdělení odvolacím především nepřípustnost podaného odvolání po rozumu §u 472 c. ř. s. a to proto, že smlouvou uzavřenou dne 12. července 1922 mezi ním a žalovanými, z které se vlastně žalobní nárok opírá, obě strany podrobily se výslovně příslušnosti okresního soudu v K. s tím, že se vzdávají práva z rozsudku tohoto okresního soudu se odvolati; i navrhuje žalobce, aby odvolání již v neveřejném zasedání a bez předchozího ústního jednání po rozumu §§u 471, 472, 474 c. ř. s. bylo zamítnuto.

Odvolací soud zabýval se v neveřejném sezení otázkou nepřípustnosti odvolání podle §u 471 č. 2, 472 a 474 odst. 2 c. ř. s. a usnesl se rozhodnutí této otázky vyhraditi se zřetelem k tomu, že vzdání se odvolání stalo se podle udání mimosoudně ve smlouvě ze dne 12. VII. 1922, ústnímu jednání odvolacímu.

Po ústním jednání odvolacím bylo obmezeno jednání na otázku platného vzdání se odvolání ve smlouvě ze dne 12. VII. 1922.

Žalovaná strana popírá, že by došlo k platnému vzdání se odvolání.

Soud odvolací pokládá především za nutno posouditi právní význam a dosah tvrzeného vzdání se odvolání.

Aby soud odvolací mohl v neveřejném sezení bez předchozího ústního jednání odvolacího usnésti se na odmítnutí odvolání, jest nutno, aby zřeknutí se odvolání bylo ve spisech výslovně obsaženo, takže nelze o tom pochybovati, že se platně stalo (srovnej Hora, Českosl. civilní právo procesní díl III., str. 79.).

V tomto případě však běží o vzdání se, které se mělo státi před sporem, tedy mimosoudně ve smlouvě uzavřené dne 12. srpna 1922; tu o něm nelze použiti předpisu §u 473 c. ř. s.

S druhé strany nesdílí soud odvolací právního názoru, že by vzdání se odvolání, které se stalo smlouvou, nemělo vůbec významu procesního. Jak také Hora l. c. na str. 24 správně doličuje, prohlašuje zákon v §u 472 odst. I. odvolání za nepřípustné, bylo-li podáno stranou, která odvolání platně

se zřekla. Z odst. II. téhož §u dlužno pak právě a contrario usuzovati, že vzdání se odvolání, které se stalo před prohlášením neb doručením rozsudku, musí se státi smlouvou, nestačí jednostranný projev, čímž zároveň je řečeno, že se uznává i platné vzdání se odvolání smlouvou.

V odpovědích min. spravedlnosti k §u 472 c. ř. s. uznává se také závaznost vzdání se opravných prostředků i před sporem, dokládá se tam však, že platnost takového vzdání dlužno posuzovati podle obč. zák. Tím dlužno vyrozumívati, že dlužno podle práva materiálního rozhodnouti otázku platnosti takového vzdání se pod zorným úhlem předpisů obč. zák. platících pro smlouvy.

Poněvadž žalobce ve sdělení odvolacím namítá, že došlo k takové platné dohodě ve smlouvě ze dne 12. VII. 1922 a žalovaná strana to nechce uznat, nezbylo než rozhodnouti o této sporné věci po provedení ústního jednání odvolacího (srovnej Hora I. c. str. 79).

Žalobce odvolal se na ověřený opis smlouvy příl. A, dále na svědky P. P. a G. S.

Soud odvolací na základě přečtené výpovědi svědecké P. P., když tento mezitím zemřel, a souhlasné v podstatě svědecké výpovědi G. S. ve spojení s ověřeným opisem smlouvy ze dne 12. VII. 1922, pokládá úplně za prokázáno, že žalovaná strana vzdala se výslovně práva odvolati se do jeho rozsudku.

Neodůvodněnost námítky žalované strany, že smlouva taková se nestala, zřejmě se podává nejen z textu smlouvy, která jest podepsána také žalovanými, nýbrž i ze svědeckých výpovědí shora citovaných, z nichž plyne, že žalovaní přistoupili také na podmínky smluvené pod odst. IX.

Že tomu tak jest, nasvědčuje i pravoplatné usnesení soudu první stolice ze dne 5. II. 1923, č. j. C II 376/22-7, jímž zamítnuta byla námítka žalované strany, kterou vznesli také proti odst. IX. smlouvy, v němž v téže větě se obě strany také podrobují příslušnosti okres. soudu v K. bez ohledu na výši obnosu. Také v tomto pravoplatném již usnesení dospívá první soud k témuž výsledku jako soud rekursní v naší otázce, že totiž doložka v odst. IX. byla v prvopise smlouvy žalobcem psané oběma stranami podepsána a soudem ověřena a že opis smlouvy úplně souhlasí s prvopisem. Není také pro stanovisko žalované strany bezvýznamno, že žalovaní na č. l. 7 p. r. při jednání o otázce příslušnosti prohlásili pouze, že »pochybují«, že doložku v odst. IX. podepsali.

Je-li takto bezvadně prokázáno výslovné smlouvené vzdání se žalovaných odvolání do rozsudku, jest odvolání podle §u 472 odst. 1 c. ř. s. nepřipustným, i bylo je po rozumu §u 474 odst. 2. c. ř. s. jako takové odmítnouti.

Soud odvolací učinil tak usnesením v úvaze, že nedošlo k přezkoumání rozsudku vůbec, nýbrž jen ke zjišťování procesní způsobilosti odvolání býti podkladem rozhodování, v kterýchžto případech, kde neběží o rozhodnutí věcné, dlužno odvolání podle zásady vytčené v § 474 odst. 2. a 495 c. ř. s. usnesením odmítnouti.

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu žalovaných nevyhověl z těchto důvodů:

Odvolací soud odmítl odvolání jako nepřipustné, když provedl důkaz o sporné okolnosti, zda žalovaní smlouvou ze dne 12. července 1922 se vzdali svého práva, odporovati rozsudku prvního soudu odvoláním, a zjistil výpovědi evědkyně G. S. a z odstavce IX. smlouvy, že žalovaní výslovně smluvili se žalobcem, že se vzdávají práva odvolati se z rozsudku okresního soudu v K., jemuž se podrobily obě strany pro všechny spory ze smlouvy ze dne 12. července 1922 vzniklé bez ohledu na výši předmětu sporu.

Vzdání se práva k opravnému prostředku není podmíněno předcházejícím vydáním rozhodnutí, proti němuž by opravný prostředek mohl býti uplatněn, jak stěžovatelé snaží se doličiti, nýbrž lze se vzdáti platně práva k odvolání i před vznikem sporu, ovšem jen smlouvou stran, jak se to stalo v tomto případě, nikoli však jednostranně (Srov. Hora: Čsl. civilní právo procesní III. díl, str. 24).

Zjištění odvolacího soudu o výslovném vzdání se žalovaných práva k odvolání nemohou tito zvrátiti ani tvrzením, teprve v rekursu uplatněným, že projev jejich vůle jest neplatným podle §u 879 čís. 4 obč. zák., poněvadž prý se stal z nezkušenosti a tísně, když pro tyto své důvody nicotnosti smlouvy, k nimž by ovšem bylo hleděti z moci úřední, neuvedli určitých skutkových okolností, je opodstatňujících.

Nemohla proto ani tato jejich námitka potkati se s úspěchem.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 17. února 1926 čj. R I 101/26. Dr. Grešl.